

borgerligt Corps, og hvortil Udgifterne, saaledes som det af Motiverne til Lovudkastet fremgaaer, ere anslaaede til 5,100 Rbd. Der udredes altsaa af Statskassen omtrent 17,000 Rbd., medens der af Stadens Kasse ikke udredes mere end 12,000 Rbd., eller i de senere Aar, hvor der har været tilskudt noget mere, omtrent 550 Rbd., mellem 12 og 13,000 Rbd., men jeg kan slet ikke finde, at der er nogen tilstrækkelig Lovhjemmel for et Forhold, hvori hver af disse Institutioner netop skulde udrede omtrent Halvdeelen, og jeg kan ikke Andet end gjentage, at jeg vilde ansee det for høist uheldigt, om en saadan Bestemmelse skulde have været indført. Thi jeg kender det, som jeg yttrede, af Erfaring, hvor vanskeligt det saa kan stille sig. Jeg har selv havt det Tilfælde, at Borgervæbningens Chef paa det Allerindstændigste har andraget paa en Udgift, som han ansaae for uundgaaelig nødvendig til Borgervæbningen, for at den skulde kunne udføre den Tjeneste, som paahvilede den. Jeg henvendte mig til Finantsministeriet om denne Udgift; det svarede mig, at det var Communalbestyrelsens Sag; jeg henvendte mig til denne, og den sagde, at det var Finantskassens Sag. Jeg fik det tilsidst bragt saavidt, at Communalbestyrelsen erklærede sig villig til at yde Halvdeelen af denne Udgift, under den Forudsætning, at Finantserne vilde bidrage den anden Halvdeel. Jeg henvendte mig saa atter til Finantsbestyrelsen, som i lang Tid var uvillig til at bidrage den anden Halvdeel; altsaa nyttede Communalbestyrelsens betingelsesvise Samtykke til at udrede den ene Halvdeel ikke noget, saa længe man ikke kunde faae Finantsministeriets Samtykke. Vil nu ikke netop det samme Forhold, som medfører en Correspondence paa flere Aar om en Udgift paa nogle hundrede Rbd., som ere nødvendige til Borgervæbningens Løve, indtræde paa en meget mere langtrukken Maade derved, at Sagen skulde blive Gjenstand for Forhandling paa Rigsdagen under Finantsloven, inden Udgifterne kunde bevilges, vil ikke det samme Forhold — og et meget værre — indtræde, naar et saadant Forslag gif igjennem som det, der er fremsat af den ærede 1ste Landsþingsmand for 1ste Kreds (H. B. Hansen)? Men

ville ikke omtrent de samme Vanskeligheder, som deraf vilde opstaae — og hvoraf jeg selv kender det uhenftigtsmæssige Resultat i høieste Maade —, ogsaa opstaae, dersom det Forslag, som er stillet af det ærede Udvalg, blev vedtaget? Det paaberaabes, at der dog maa vedblive at være et Statstilsyn over Væbningen, det kan ikke undgaaes. Ja! det er ganske vist; da Staten tilskyder til Borgervæbningen, maa der ogsaa være et Statstilsyn; men jeg mener, at Staten kan een Gang for alle, som det ogsaa her i Lovudkastet er foreslaaet, paatage sig en Forpligtelse til at udrede et vist Bidrag til Borgervæbningen, med Hensyn til den Nytte, som den gjør for Staten. Det er saaledes foreslaaet i § 34, at indtil videre skulde der udredes et saadant Tilskud, som hidtil af Finantserne har været udredet, og der vilde da strax indtræde det Forhold, at Finantskassen udredede det samme. Dersom denne Bestemmelse var vedtagen ved Lov, vilde jo for Dieblisset Finantskassens Bidrag strax blive det samme, som hidtil, og det vilde da være overladt til Communalbestyrelsen, om den vilde foretage Besparelser eller Indskrænkninger i Udgifterne til Borgervæbningen, eller den vilde give et større Tilskud dertil, for at gjøre den hensigtsmæssigere. Senere, kan jeg ikke nægte, vilde der igjen, naar først Betalings-Reglementet var vedtaget, og hele Organisationen var nærmere udviklet, komme et Tidspunkt, hvor det vilde staae i Rigsdagens Magt, at indskrænke det Bidrag, som ved Lov var bestemt indtil videre skulde udredes. Det er jo dog imidlertid at forudsætte, at Rigsdagen ikke vil finde sig synderlig tilbøielig til at nedsette dette Beløb under det, som med Villighed kunde ventes, at Staten skulde tilskyde med Hensyn til det Formaal, der opnaaedes for Staten. Nu er det vel saa, at efter den bestaaende Finantsorden maatte dette Beløb opføres aarligt paa Finantsloven, for at bevilges af Rigsdagen; men det synes mig dog ogsaa at ligge temmelig nær, at, naar der var en saadan Tingenes Orden, at der først engang for alle var bestemt det samme Beløb, som hidtil var udredt, og der derefter blev vedtaget en rund Sum, der skulde tilskydes til Borgervæbningen, saa vilde Discussjonen om denne enkelte Post